

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 19 februari 1998

Mål T-3/97

Anna Maria Campogrande
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

"Tjänstemän – Meddelande om lediga tjänster – Nivå på den tjänst som skall tillsättas – Tillsättning av en tjänst som enhetschef i lönegrad A 4/A 5 – Fråga huruvida kommissionens beslut av den 19 juli 1988 är rättsstridigt – Avslag på ansökan"

Fullständig text på franska II - 215

Saken: Talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut att utse Cesare De Montis till chef för enhet 2 ("Andinska pakten"), vid direktorat A ("Latinamerika"), vid generaldirektorat IB (Yttre förbindelser: Södra Medelhavsområdet, Mellanöstern, Latinamerika, Syd- och Sydostasien och samarbete Nord-Syd) och kommissionens beslut att avslå sökandens ansökan om denna tjänst.

Utgång: Ogillande.

Resumé av domen

Sökanden är förste handläggare vid kommissionen och är placerad i lönegrad A 4, löneklass 5, sedan den 1 januari 1992. Sedan september 1975 tjänstgör hon vid generaldirektoratet för yttre förbindelser (GD I), där hon för närvarande ansvarar för "Uruguay-desken".

I översikt över lediga tjänster nr 39 av den 14 december 1995 publicerade kommissionen i enlighet med artiklarna 4 och 29.1 a i Tjänsteföreskrifter för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (tjänsteföreskrifterna) ett meddelande om lediga tjänster med nummer COM/141/95 (det omtvistade meddelandet om lediga tjänster) avseende tjänsten som chef för enhet 2 ("Andinska pakt"), vid direktorat B ("Latinamerika"), vid generaldirektorat IB ("Yttre förbindelser: Södra Medelhavsområdet, Mellanöstern, Latinamerika, Syd- och Sydostasien och samarbete Nord-Syd") (enhet IB.B.2). I detta meddelande preciserades att tjänsteinnehavaren skulle ha till uppgift att sköta förbindelserna med de berörda länderna. Vad avser nödvändiga kvalifikationer angavs följande: "Kunskaper om yttre förbindelser och samarbetspolitik. Förmåga att föra förhandlingar i en internationell miljö. Erfarenhet av arbetsledning."

Den 9 januari 1996 sökte sökanden tjänsten COM/141/95. Genom meddelande av den 12 januari 1996 sände hon en kopia av sin senaste betygsrapport till sekreteraren för den rådgivande tillsättningskommittén.

Genom skrivelse av den 30 januari 1996 underrättade sekreteraren för den rådgivande tillsättningskommittén sökanden om att den "efter avslutat arbete och utan att föregripa de slutgiltiga beslut som kommer att fattas av tillsättningsmyndigheten vad avser tillsättningen av tjänsten i fråga [avger] följande yttrande:

- Efter prövning av inkomna ansökningar finner kommittén att Er ansökan vid detta tillfälle inte kan beaktas".

Tillsättningsmyndigheten delgav den 7 mars 1996 sökanden sitt beslut att inte beakta hennes ansökan till den omtvistade tjänsten. Tillsättningsmyndigheten beslutade att genom förflyttning ge tjänsten till Cesare De Montis, tjänsteman i lönegrad A 5 vid GD I, ansvarig för koordinering av ekonomiskt stöd till Turkiet, Malta och Cypern sedan år 1995.

Den 6 maj 1996 anförde sökanden klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna mot beslutet att utnämna Cesare De Montis till den omtvistade tjänsten, mot motsvarande beslut av tillsättningsmyndigheten att inte utnämna sökanden till denna tjänst, daterat den 7 mars 1996, mot tillsättningsmyndighetens beslut att bestämma nivån för tjänsten i fråga till lönegrad A 4/A 5 och mot kommissionens beslut COM(88)PV 928 av den 19 juli 1988 om tillsättning av chefer på mellannivå, publicerat i *Administrativa meddelanden* nr 578 av den 5 december 1988, i dess ändrade lydelse enligt kommissionens beslut av den 28 juni 1995, publicerat i *Administrativa meddelanden* nr 898 av den 7 juli 1995 (beslutet av den 19 juli 1988).

Den 2 oktober 1996 avslog kommissionen detta klagomål.

Prövning i sak

Den första grunden: Beslutet av den 19 juli 1988 är rättsstridigt

Den första grundens första del: Artikel 5 i tjänsteföreskrifterna och bilaga I till tjänsteföreskrifterna har åsidosatts

Enligt punkt 3.1 i beslutet av den 19 juli 1988 skall, vid ett förfarande för tillsättning av en tjänst som chef på mellannivå vid kommissionen, nivån på den tjänst som skall tillsättas bestämmas med beaktande av hur viktiga arbetsuppgifter som följer av tjänsten i fråga. Denna regel innebär inte ett krav på att arbetsbeskrivningen i bilaga 2 i nämnda beslut skall innehålla särskilda kriterier som gör det möjligt att bedöma hur viktiga uppgifter som följer av tjänsten i fråga. Även om man i beslutet att bestämma nivån för en tjänst som enhetschef måste beakta hur viktiga uppgifter enheten i fråga har, följer emellertid inte därav att arbetsuppgifterna för en enhetschef skall ges olika beskrivningar beroende på tjänstens nivå. Det är förenligt med artikel 5 i tjänsteföreskrifterna och bilaga I till tjänsteföreskrifterna att ge en identisk beskrivning av arbetsuppgifterna för en enhetschef, oavsett om tjänsten omfattas av tjänstetypen avdelningschef i lönegrad A 3 eller tjänstetypen förste handläggare i lönegrad A 4/A 5 (punkterna 30 och 31).

Hänvisning till domstolen den 28 september 1983, 193/82–198/82, Rosani m.fl. mot rådet, REG 1983, s. 2841, punkt 11; förstainstansrätten den 17 maj 1995, T-10/94, Kratz mot kommissionen, REGP 1995, s. II-1455, punkt 53; förstainstansrätten den 17 maj 1995, T-16/94, Benecos mot kommissionen, REGP 1995, s. II-335

Den första grundens andra del: Maktmissbruk eller förfarandemissbruk

Förstainstansrätten erinrade om att begreppet maktmissbruk har en exakt betydelse och avser att en förvaltningsmyndighet använder sina befogenheter i ett annat syfte än det som den har fått befogenheterna för. Ett beslut kan ha tillkommit genom maktmissbruk om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga

uppgifter förefaller som om beslutet har fattats för att uppnå andra syften än de åberopade (punkt 38).

Hänvisning till förstainstansrätten den 16 oktober 1996, T-56/94, De Santis mot kommissionen, REGP 1996, s. II-1325, punkt 37

Förstainstansrätten anmärkte att ett av skälen till att kommissionen antog beslutet av den 19 juli 1988 var att den ville få till stånd en föryngring av chefstjänstemannakåren. Kommissionen kan endast ha gjort sig skyldig till maktmissbruk genom att söka uppnå detta mål om en föryngring av chefstjänstemannakåren i det enskilda fallet inte är förenligt med tjänstens intresse, vilket är det skäl som låg bakom beslutet att överlämna befogenhet till kommissionen att anta beslutet av den 19 juli 1988 (punkterna 40 och 41).

Eftersom kommissionen genom att eftersträva målet föryngring av chefstjänstemannakåren inte har övergivit övriga mål som anges i motiveringen till beslutet av den 19 juli 1988 och eftersom kommissionen endast beaktar de policybeslut som fattats i detta syfte i fall då bedömningen av de sökandes kvalifikationer inte är avgörande, kan en föryngring av chefstjänstemannakåren inte anses strida mot tjänstens intresse (punkt 44).

Den första grundens tredje del: Åsidosättande av principen att ett beslut om på vilken nivå en tjänst skall tillsättas med nödvändighet måste vara objektivt motiverat

Beslutet av den 19 juli 1988, i dess ändrade lydelse av den 28 juni 1995, ger den rådgivande tillsättningskommittén och tillsättningsmyndigheten möjlighet att få kännedom om potentiella kandidater till en tjänst som chef på mellannivå som skall tillsättas vid kommissionen, innan nivån på den nämnda tjänsten bestäms. Detta påverkar inte förhållandet att detta förfarande med nödvändighet måste vara objektivt. Kommissionen måste för det första ges möjlighet att se till att den rådgivande tillsättningskommittén hela tiden håller sig informerad om vilka

personresurser som finns tillgängliga vid institutionen, så att den kan utföra sitt uppdrag på ett så fullständigt och fulländat sätt som möjligt. En sådan kännedom ingår för övrigt bland normala och legitima önskemål vid ett organ som bland annat har till uppgift att förvalta personresurserna vid en institution. För det andra har förstainstansrätten – inte ens om den skulle finna att beslutet av den 19 juli 1988 är rättsstridigt i den del den rådgivande tillsättningskommittén och tillsättningsmyndigheten ges möjlighet att hålla sig informerade om potentiella kandidater till tjänster som chef på mellannivå vid kommissionen – inte möjlighet att kontrollera om generaldirektören för personal och administration vid kommissionen och den generaldirektör som berörs av den tjänst som skall tillsättas har beaktat sina kunskaper om vilka personresurser som finns tillgängliga vid kommissionen och vid generaldirektoratet i fråga, när de i den rådgivande tillsättningskommittén har beslutat om på vilken nivå en tjänst skall tillsättas, annat än om det i målet skulle befinnas styrkt att generaldirektörerna har fattat sitt beslut i syfte att gynna en potentiell kandidat framför övriga kandidater (punkterna 55, 56 och 59).

Den första grundens fjärde del: Åsidosättande av principen att alla tjänstemän skall ges möjlighet att göra karriär vid sin institution och åsidosättande av artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna

Principen att varje tjänsteman skall ha möjlighet att göra karriär vid sin institution betyder enligt förstainstansrätten att tillsättningsmyndigheten när den har för avsikt att tillsätta lediga tjänster först i enlighet med artikel 29 i tjänsteföreskrifterna skall utröna om det finns möjlighet att befordra eller förflytta en tjänsteman inom institutionen och först därefter utröna möjligheterna att anordna ett internt uttagningsprov vid institutionen. Denna prioritetsordning är i sig ett uttryck för principen att rekryterade tjänstemän skall ha möjlighet att göra karriär. Med beaktande av denna definition fann förstainstansrätten att sökandens argument i hennes ansökan inte visade på att den åberopade principen hade åsidosatts, eftersom argumenten inte rörde att prioritetsordningen enligt artikel 29 i tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts (punkt 65).

Hänvisning till domstolen den 13 december 1984, 20/83 och 21/83, Vlachos mot domstolen, REG 1984, s. 4149, punkt 19; förstainstansrätten, T-52/90, Volger mot parlamentet, REGP 1992, s. II-121, punkt 24

I artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att "[s]amma villkor för rekrytering och tjänstekarriär skall gälla för alla tjänstemän som tillhör samma kategori eller samma tjänstegrupp" (punkt 66).

Enligt punkt 3.2 andra stycket i den nya lydelsen av beslutet av den 19 juli 1988 måste "i fall tillsättningen av en tjänst som enhetschef/rådgivare medför en befordran från lönegrad A 4 till lönegrad A 3 ... kandidaterna ha lämplig erfarenhet av arbetsledande uppgifter". Denna regel innebar enligt förstainstansrätten inte att andra villkor gällde för sökandens karriär än för yngre tjänstemäns karriär. Samtliga tjänstemän i lönegrad A 4 måste uppfylla detta villkor för att kunna gå vidare till lönegrad A 3 och tjänstemännen i lönegrad A 5 måste först befordras till lönegrad A 4, innan de kan göra anspråk på att befordras till lönegrad A 3, förutsatt att de uppfyller kravet på lämplig erfarenhet av arbetsledande uppgifter. För övrigt har ingen tjänsteman en subjektiv rätt till befordran, ens om han uppfyller samtliga villkor för att kunna befordras (punkt 67).

Hänvisning till förstainstansrätten den 6 juni 1996, T-262/94, Baiwir mot kommissionen, REGP 1996, s. II-739, punkt 67

Förstainstansrätten anmärkte att de karriärprofiler som anges i bilaga I till beslutet av den 19 juli 1988 rör yngre tjänstemän som har visat särskild potential och är ett uttryck för kommissionens allmänna önskemål om att föryngra sin chefstjänstemannakår. För att dessa karriärprofiler skall kunna ha en diskriminerande verkan, vad avser äldre tjänstemän som kan utnämnas till tjänster som chefer på mellannivå, måste det röra sig om ett exklusivt urvalskriterium, det vill säga ett kriterium som gör att övriga urvalskriterier, såsom jämförelse av olika kandidaters kvalifikationer enligt artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, inte beaktas. Så var här inte fallet, eftersom möjligheten att beakta karriärprofiler endast är en möjlighet bland andra som den rådgivande tillsättningskommittén kan beakta. Sökanden hade således inte styrkt att beslutet av den 19 juli 1988 i detta avseende stred mot artikel 5.3 i tjänsteföreskrifterna (punkt 68–70).

Den andra grunden: Beslutet om på vilken nivå tjänsten skall tillsättas är rättsstridigt

I ett uttagningsförfarande kan sökanden, när talan förs mot senare rättsakter inom ramen för ett uttagningsförfarande, åberopa felaktigheter i tidigare rättsakter som har nära samband med dem, medan det vid ett sådant förfarande inte finns något krav på att de berörda skall föra talan vid varje tillfälle förfarandet utmynnar i rättsakter som kan gå dem emot. Sökanden hade således rätt att i förevarande förfarande göra gällande att beslutet om på vilken nivå tjänsten skulle tillsättas var rättsstridigt (punkterna 81 och 83).

Hänvisning till domstolen den 11 augusti 1995, C-448/93 P, kommissionen mot Noonan, REG 1995, s. I-2321, punkt 17

Eftersom tillsättningsmyndigheten förfogar över ett stort utrymme för eget skön när den bestämmer på vilken nivå en tjänst skall tillsättas, skall förstainstansrättens prövning endast avse frågan huruvida administrationen, med beaktande av de överväganden som den har lagt till grund för sin bedömning, har hållit sig inom rimliga gränser och inte har använt sin befogenhet på ett uppenbart felaktigt sätt. Förstainstansrätten kan således inte göra en egen prövning av på vilken nivå tjänsten skall tillsättas som ersätter tillsättningsmyndighetens bedömning (punkt 84).

Hänvisning till förstainstansrätten den 9 februari 1994, T-3/92, Latham mot kommissionen, REGP 1994, s. II-83, punkt 46

Den jämförelse mellan enheterna vid direktorat B som sökanden hade gjort visade enligt förstainstansrätten inte att tillsättningsmyndigheten hade använt sitt utrymme för eget skön på ett uppenbart felaktigt sätt när den bestämde att tjänsten som chef för enhet IB.B.2 skulle tillsättas i lönegrad A 4. För det första framgick, på grundval av de bedömningskriterier som sökanden hade använt för att avgöra hur viktiga de olika enheterna var i förhållande till varandra, att tjänsten som chef för den viktigaste enheten vid detta direktorat, det vill säga enhet IB.B.1 (Centralamerika, Mexiko, Kuba), innehades av en tjänsteman i lönegrad A 4. För

det andra hade enheterna IB.B.2 och IB.B.3 tillkommit genom en delning av den tidigare enheten "Sydamerika". Den tidigare chefen för denna enhet, som är tjänsteman i lönegrad A 3, är för närvarande chef för enhet IB.B.3. Omständigheten att en tjänsteman i lönegrad A 3 innehar denna tjänst bevisade enligt förstainstansrätten inte att tillsättningsmyndigheten hade begått en uppenbart oriktig bedömning genom att inte bestämma att tjänsten som chef för enhet IB.B.2 skulle tillsättas i lönegrad A 3 (punkt 85–87).

Enligt förstainstansrätten fanns det ingen anledning att ta ställning i frågan på vilken nivå en tjänst som chef för enhet IB.B.3 skulle tillsättas för det fall denna tjänst skulle bli ledig, eftersom omständigheten att en tjänsteman i lönegrad A 3 för närvarande innehar denna tjänst inte i sig utesluter att tillsättningsmyndigheten kan utnyttja sitt omfattande utrymme för eget skön när den bestämmer på vilken nivå en sådan tjänst skall tillsättas om den senare eventuellt blir ledig (punkt 88).

Den tredje grunden: Det omtvistade meddelandet om lediga tjänster är rättsstridigt

Ett meddelande om lediga tjänster syftar dels till att ge de berörda en så exakt beskrivning som möjligt av de villkor som krävs för att erhålla den tjänst som skall tillsättas för att göra det möjligt för de berörda att bedöma om det är aktuellt för dem att söka tjänsten, dels att lägga fast den rättsliga ram inom vilken myndigheten skall utföra den jämförelse av kandidaternas meriter som föreskrivs i artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna. Enligt förstainstansrätten måste man skilja på den roll som ett meddelande om lediga tjänster spelar och den roll som en senare handling med en beskrivning av tjänsten i fråga spelar. Den senare handlingen har till uppgift att på ett informellt sätt underrätta personalen vid den berörda institutionen om händelser av vikt vid denna institution (punkt 100–102).

Hänvisning till Benecos mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 19

Beskrivningen av tjänsten som chef för enhet IB.B.2, vilken fanns med i det omtvistade meddelandet om lediga tjänster, gjorde det möjligt för sökanden att

ansöka om tjänsten och beskrivningen var tillräckligt preciserad för att man skulle kunna göra en jämförelse av de sökandes kvalifikationer och den kunde därmed utgöra grund för beslutet att avslå sökandens ansökan och att ge tjänsten till Cesare De Montis (punkt 103).

Den fjärde grunden: Otillräcklig motivering av beslutet att avslå sökandens ansökan

För att avgöra om en motivering är tillräcklig skall den läsas mot bakgrund av det sammanhang som den ingick i när den ifrågasatta rättsakten kom till. En generell motivering som endast beskriver förfarandet kan emellertid inte anses tillräcklig annat än om tillsättningsmyndigheten senare i sitt beslut att avslå ett klagomål ger en individuell och relevant motivering till varför den berörde tjänstemannens ansökan har avslagits (punkt 112).

Hänvisning till domstolen den 14 februari 1990, C-350/88, Delacre m.fl. mot kommissionen, REG 1990, s. I-395, punkt 16; förstainstansrätten den 5 juni, T-26/90, Finsider mot kommissionen, REG 1990, s. II-1789, punkt 72; förstainstansrätten den 3 mars 1993, T-25/92, Vela Palacios mot ESK, REG 1993, s. II-201, punkt 25; Benecos mot kommissionen, nämnd ovan, punkterna 33 och 35

Förstainstansrätten fann att tillsättningsmyndigheten i sitt beslut om att uttryckligen avslå sökandens klagomål inte hade nöjt sig med att avge en generell motivering som endast beskrev förfarandet. Tillsättningsmyndigheten hade preciserat att sökandens ansökan hade avslagits på grund av att hon, vad avser arbetsledning och diplomati, inte var mer lämpad än den kandidat som slutligen valdes. Förstainstansrätten fann att denna jämförelse i två avseenden kunde anses som en individuell och relevant motivering som var tillräcklig för att skyldigheten att ge en tillräcklig motivering av beslutet att avslå sökandens ansökan skulle ha uppfyllts (punkt 113).

Den femte grunden: Uppenbart oriktig bedömning av Cesare De Montis kvalifikationer

Förstainstansrätten erinrade om att tillsättningsmyndigheten förfogar över ett stort utrymme för eget skön vid bedömningen av kvalifikationer och meriter hos de kandidater som kan komma i fråga vid en tjänstetillsättning genom befordran eller förflyttning. Gemenskapsdomstolarnas kontroll skall på detta område begränsas till bedömningen av om – med beaktande av de överväganden som ligger till grund för myndighetens bedömning – tillsättningsmyndigheten har hållit sig inom rimliga gränser och inte har använt sin behörighet på ett uppenbart felaktigt sätt. Gemenskapsdomstolarna kan därvid inte göra en egen bedömning av kandidaternas kvalifikationer och meriter som ersätter tillsättningsmyndighetens bedömning (punkt 122).

Hänvisning till förstainstansrättens 8 juni 1995, T-496/93, Allo mot kommissionen, REGP 1993, s. II-405, punkt 39

Förstainstansrätten fann att sökanden inte hade styrkt att tillsättningsmyndigheten inte hade hållit sig inom rimliga gränser och hade använt sin behörighet på ett uppenbart felaktigt sätt när den valde att utse Cesare De Montis till chef för enhet IB.B.2 (punkt 127).

Domslut:

Talan ogillas.